

NEJHORŠÍ SKOLNÍ

ROK

MŮJ BRÁCHA
JE VYPEČENÝ

SEDMI-
LHÁŘ

Na čí
stojíš
straně?

Oba
jsou,
blázní.

Kdo
já?

ALBATROS

JAMES PATTERSON

A LISA PAPADEMETRIOU

MŮJ
NEJHORŠÍ
ŠKOLNÍ ROK

MŮJ BRÁCHA
JE VYPEČENÝ
SEDMI-
LHAR

MŮJ
NEJHORŠÍ
SKOLNÍ **ROK**
MŮJ BRÁCHA
JE VYPEČENÝ
SEDMI-
LHAR

James Patterson

A LISA PAPADEMETRIOU

ILUSTROVAL NEIL SWAAB

ALBATROS

Pro Marguerite Belkinovou
– L. P.

Copyright © by James Patterson, 2013

Illustrations by Neil Swaab

Jacket design by Alison Impey

Jacket art by Neil Swaab

Jacket © 2013 Hachette Book Group, Inc.

Translation © Milan Žáček, 2013

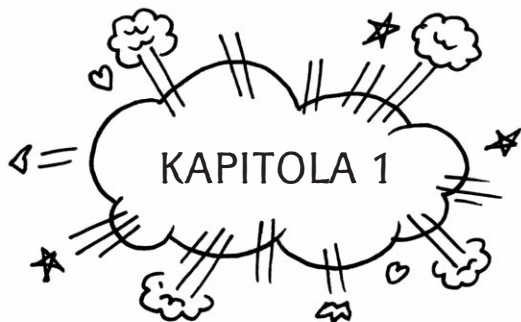
This edition published by arrangement with Little,

Brown and Company, New York,

New York, USA

All rights reserved

ISBN 978-80-00-03328-0

Rafe je vypečený sedmilhář

Není snadné mít bratra, který je slavný ve všech špatných směrech. Taky není snadné mít bratra, který je strašný mluvka. Jsem si jistá, že Rafe vám o mně už všechno řekl.

Tak schválně – co říkal?

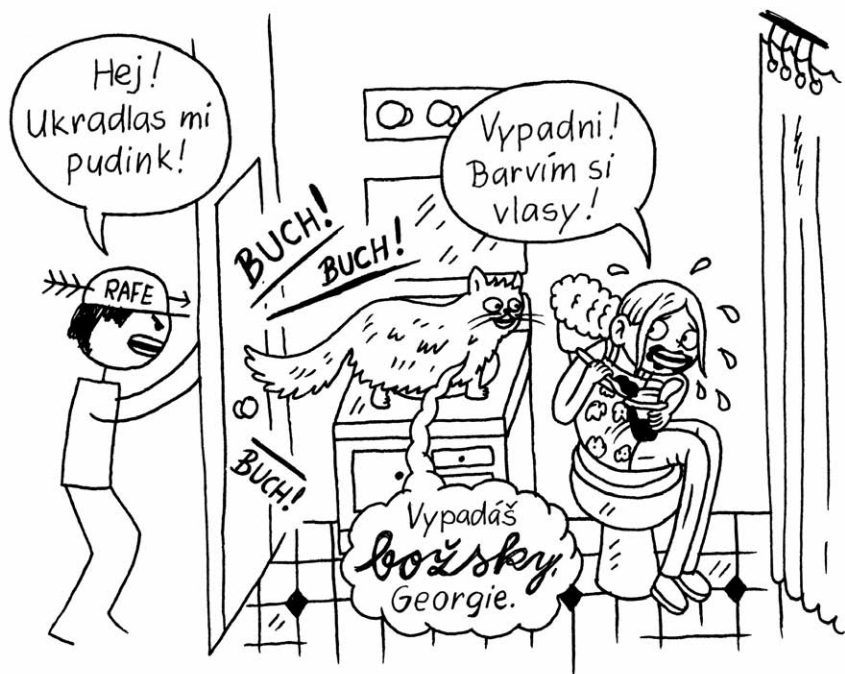
Že jsem drbna? Že mu lezu na nervy? Že vždycky spořádám všechny pudinkové krémy?

Tak to pro vás mám novinu: Jsou to lži. Samé lži.

To jsem dělal a jsem
RÁD!

Kromě těch pudinků. To je... no, ehm, to je pravda.

Chci, abychom měli v jedné věci dokonale jasno: Rafe Khatchadorian je vypečený sedmilhář. A abych dokázala, že jsem ten typ holky, co říká pravdu, tak se teď opravím: Rafe je ve skutečnosti úplně obyčejný lhář. A to, jak mě popisuje, je úplně mimo.

LŽI!

**ABSOLUTNÍ
PRAVDA**

Takhle je to *doopravdy*: Rafe neustále vyvádí nějaké šílenosti a že by mu dal někdy někdo kartáč? Ne. Vyhodí ho ze šesté třídy a skončí na umělecké škole.

Ale když udělám něco špatného já?

Takže jaká je Georgia Khatchadorianová ve skutečnosti? Ne, jsem mnohem chytřejší než Rafe. Jen se zeptejte lidí, co vyhodnocují inteligenční testy.

Taky jsem úžasně vtipná.

MŮJ OBLÍBENÝ VTIP S RAFEM

Ano,
je s ní
psina.

A je
chytrá.

A celkově
nedocenená.

Vlastně jsem obvykle docela laskavá. (Rafe si myslí, že jsem drbna? To by měl slyšet věci, co jsem *neřekla!*)

Mám skvělý cit pro módu, který jsem se rozhodla nevyjadřovat. To kvůli tomu, že jsem věčně švorc.

A jsem nevinná oběť bratrových pomluv.

Takže myslím, že tohle vyprávění je o tom, co se stane, když se bystrá, laskavá, tvořivá dívka pokusí žít tak, aby na ní neulpěla špína bratrovy špatné pověsti.

Vážně není moje chyba, že mi to všechno vybuchlo v náručí.

KAPITOLA 2

Na Khatchadoriana si nedovolujte

Zbývalo pětapadesát minut do začátku mého prvního dne na druhém stupni základní školy Hills Village a já jsem zůstala trčet u snídane s kapitánem Nekňubou.

„Co to má být? Králičí bobky?“ zeptal se Rafe s pohledem na moje cereálie.

„To je müsli,“ odpověděla jsem.

„Myslíš?“

Můj starší bratr je tááák světaznalý. „Müsli jsou v podstatě zapékané ovesné vločky s kousky ovoce a ořechů,“ řekla jsem mu. „Jedí se hlavně v Evropě.“

„V Evropě se jedí i slimáci,“ poznamenal Rafe.

„Hlemýždi,“ opravila jsem ho. „Francouzsky *escargot*.“

Rafe obrátil oči v sloup. „To slovo už jenom *zní*, jako by někdo blil.“

Podívala jsem se na mámu. Té se chvěl obličej, jako by se neuměla rozhodnout, jestli se má začít smát, nebo mračit. Mámu miluju, a nemám tušení, jak jí Rafe může připadat vtipný. Určitě za to může nějaký gen, který mně osobně chybí.

„Takže jste na první školní den pěkně natěšení?“ zeptala se máma.

Měníš téma. To se ti povedlo, mami.

„Já se nemůžu dočkat,“ řekli jsme s Rafem současně. Akorát že jeho hlas zjevně sděloval

„vázně se těším“, zatímco ten můj vyjadřoval
„já jsem tak rozrušená, že asi vybuchnu!“

Rafe si odfrkl. „Seš blázen.“

„Jenom proto, že tobě se v šesté třídě nelíbilo,
neznamená, že se ve škole nebude líbit ani mně.“

„Jo, protože seš blázen.“ Přimhouřil přede mnou
oči. „Je to tam jak ve vězení. Sežerou tě zaživa,
slečno Růžový Batůžku s Poníkem,“ zavrčel.

„Mami!“ zaječela jsem.

„To by stačilo, Rafe,“ řekla máma, když na mě
upřela znepokojený pohled. „Přestaň se snažit
Georgii vyděsit.“ Věděla jsem, že ona sama je
z mého prvního dne na druhém stupni nervózní.
Pro Rafea to koneckonců nebyla žádná procházka
růžovou zahradou.

RAFEOVA ŠESTA' TRÍDA

Třídní surovec si z Rafea udělal bankomat.

Jeho halloweenský kostým se nesetkal s velkým uznáním.

Věřil jsem, že po tomhle doma dostanu velký pokoj

Jeho vtipky ho dostaly do chládku.

Vykopli ho ze školy (doslova).

Kéž bych tak mohl!

Cože? Řekli jste právě, že bych si s tím neměla lámat hlavu, protože můj bratr je *vypečený sedmilhář*?

Hele – pozor na to. Já o svém bratrovi můžu říkat, co chci, ale nikdo jiný o něm nic špatného říkat nesmí. Stojím Rafeovi po boku. Hlavně proto, abych po něm mohla házet věci a občas ho do něj proradně bodla.

Chci říct, že jeho bok je můj, ne váš.

A ačkoliv můj bratr je vypečený sedmilhář, mám nepříjemný pocit, že tentokrát říkal pravdu.

KAPITOLA 3

Hrůzy (neblaze) proslulého bratra

Pozitivní je to, že nikdo neřešil můj batoh. Negativní naopak to, že Rafe měl pravdu – škola v Hills Village je opravdu jako vězení. A čím jsem se provinila? Záměnou osobnosti.

Napřed to hrozné nebylo. Nijak zvlášť mi nevadilo, že školní autobus smrdí jak z pocené podpaží. Dokonce mi ani nevadilo, že se všichni spolužáci už nejspíš znali.

Potom jsem před vyučováním přišla do třídy. Dosud jsem se nikdy nemusela stěhovat z jedné třídy do druhé, takže jsem se nervózně snažila zapamatovat, jaký mám rozvrh, a přitom pan učitel Grank už kontroloval docházku. Najednou zvolal: „Georgia Khatchadorianová? Ty jsi SESTRA Rafea Khatchadoriana?!“ Jo, přesně tak to vyhrkl, velkými tiskacími písmeny a s vykřičníkem na konci.

Celá třída ztichla. Potom si všichni začali mezi sebou šeptat.

Cítila jsem, jak rudnu. „No... ano?“ opáčila jsem váhavě.

„Ty to *nevíš*?“ zavrčel pan Grank.

„Víte, pane učiteli... já jsem doufala, že by tahle trivialita mohla tak nějak zůstat jenom mezi námi a těmihle čtyřmi stěnami.“

Rozpačitě jsem se usmála, ale učitel mě hned setřel: „Tohle na mě nezkoušejte, slečno Khatchadorianová.“

Ze třídy se ozvalo: „Ahá, *trivialita*...“ a už jsem cítila, jak se na mě všichni dívají, jako kdybych se předváděla s nějakým těžkým, cizím výrazem, který si normálně lidi hledají ve slovníku. I když ve skutečnosti se spíš tvářili, jako by si mysleli, že si chystám svlíknout všechno oblečení a prohnat se chodbou. (Což Rafe jednou doopravdy udělal.) Takže jsem se krčila na židli, dokud nezazvonil zvonek.

Za normálních okolností bychom se pak všichni shromáždili v aule, aby nás vedení školy seznámilo se školním řádem a podobnými věcmi. Ale z nějakého důvodu se takové shromáždění tohoto roku nekonalo (ehm, *Rafe*). Kodex chování se právě „přepracovával“. Takže jsme se rozešli do svých dalších hodin.

Chce si někdo tipnout, proč (ehm, ehm, *Rafe*) mi učitelé připravili „speciální uvítání“ v angličtině? Maticе? Francouzštině? I tělocviku?

Pro ty z vás, co teď netušíte, která bije, protože toho o Rafeovi moc nevíte, mám malé vysvětlení: Rafe v těchto končinách nechvalně proslul tím, že se pokusil porušit úplně všechna školní pravidla. Skoro se mu to i povedlo, ale stihli ho vyhodit. (Pokud byste se o tom chtěli dozvědět víc, přečtěte si knížku *Můj nejhorší školní rok*. Já osobně bych do toho nešla. Ale třeba se vám bude líbit...

jestli jste blázni.)

A teď si na škole v Hills Village nejspíš všichni mysleli, že na odkaz šíleného Khatchadoriana plynule navážu.

Ať jsem se vydala kamkoliv, ubírala jsem se v blátivých, krvavých šlépějích svého bratra. Oblíbená jsem byla asi jako toxický odpad. Rafe tu ani nebyl a už všechno kazil.

Jenže já Rafe nejsem. Jsem typ žákyně, která dostává samé jedničky. Ve třetí třídě jsem dokonce získala pochvalu za Mimořádný výkon. Všichni tihle lidé o mně měli úplně zcestnou představu.

Rozhodla jsem se, že jim prostě budu muset dokázat, že nejsem Rafe Khatchadorian II: Pomsta. Jsem spíš Georgia Khatchadorianová I: Relativně normální holka.

Myslela jsem, že jakmile všem ukážu, co ve mně doopravdy je, situace se zlepší.

Páni, jak jsem se mýlila.

KAPITOLA 4

Miller (Mini) Mlátička

A pak byl oběd. Všude samí žáci, a na dohled ani jedna kamarádka.

Kamarádka nikde, ale padouch ano. Ukázalo se, že Miller Mlátička, starý dobrý kamarád mého bratra, má mladšího sourozence. I když je mladší, je to pořádný kolos. Viděla jsem Millera – a Mini-Miller vypadá úplně jako on. Je jenom větší a ošklivější.

Když ke mně přišel, stála jsem v přední části jídelny. „Mhhuuuunh,“ zahuhlal. „Mhhuuuunh.“ Vláčel za sebou nohu.

Pak se na mě tak debilně ušklíbl.

„To máš být jako zombie?“ zeptala jsem se. „Protože ti očividně někdo sežral mozek.“

Přimhouřil ta svoje prasečí očka. „Ty seš sestra Rafea Khatchadoriana, že jo?“ V tu ránu mi Mini-Miller sebral z tácku čokoládovou sušenku a celou ji zhltl.

„Jak jsi na to přišel?“ opáčila jsem.

Mini-Miller se zamračil. „Máš na sešitu napsaný ‚Khatchadorianová‘.“

„No ne, ty to přečteš?“ zeptala jsem se. Což asi nebyla ta nejspравnější věc, protože mi pak vyrazil tácek s obědem z ruky. Jídlo se rozletělo po podlaze a tácek z tvrdého plastu přistál na zemi s rachotem, který byl slyšet po celé jídelně.

„Jejda,“ řekl Mini-Miller. Pak se zasmál, dupl mi na nohu a odkráčel.

Rhonda mi pomáhá, pomáhá, pomáhá mi...

„Potřebuješ pomoc?“ zeptala se mě nějaká holka skřehotavým hlasem, z něhož se mi chtěly scvrknout a srolovat bubínky. Promluvila jako Skřehotal z Černé laguny.

Když jsem se otočila a uviděla, odkud ten hlas vyšel, poskočila jsem. Nejenže zněla jako skřehotající Netvor z Černé laguny, ale trochu tak i vypadala. A byla oblečená v něčem, co vypadalo jako kostým z padesátých let minulého století.

Nemluvě o tom, že dotyčná byla obrovitá. No dobře, to je kulantní verze. Byla tlustá. Omlouvám se, ale je to tak. Někteří lidé vypadají jako kapustníci, kteří prchli odněkud z muzikálu.

Někteří lidé vypadají jako supermodelky. Nikoho nesoudím, jen konstatuju fakta. Já sama žádná supermodelka nejsem. Viděli jste mě na obrázcích.

Dodám ještě jednu věc: v jídelně plné žáků byla Skřehotalka jediná osoba, která vstala, aby mi přišla na pomoc. Takže na mě zapůsobila poměrně dobře.

Skřehotalka přetočila můj tácek a začala na něj skládat hrnek, talíř a misku. „JÁ JSEM RHONDA,“ zakřenila se na mě. Měla vážně kamarádský úsměv – bílé zuby a dólíček v levé líci.

„Jé. Ahoj.“ Dřepla jsem si, abych posbírala příbory.

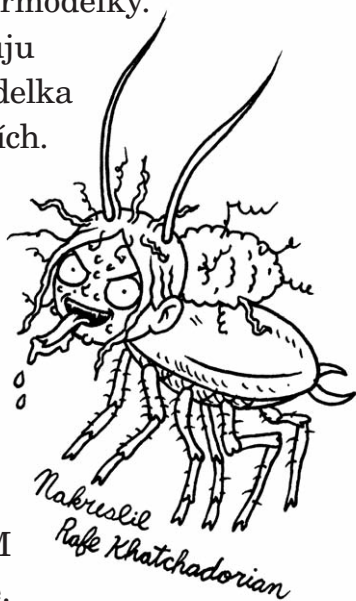
„MÁŠ NA TRIČKU BRAMBOROVOU KAŠI,“ upozornila mě Rhonda.

Povzdechla jsem si.

„I NA OBLIČEJI,“ dodala.

S rachotem jsem upustila příbor na tácek. „Nevíš, kde jsou dívčí záchody?“

„NA KONCI CHODBY PO LEVÉ STRANĚ. CHCEŠ, ABYCH TI JE UKÁZALA?“

„Ne, to je v pohodě.“ Převzala jsem od ní tácek.
„Díky.“

„NENÍ ZAČ!“ Další oslnivý úsměv a potom oddusala na své místo. Chodila stejně, jak mluvila: hlučně.

Takže za půl dne jsem se seznámila s Mini-Millerem a Skřehotavým netvorem z Mastné laguny. Nic divnějšího škola v Hills Village nabídnout nemohla – že?

Omyl.

KAPITOLA 6

Princeznovská hlídka!

Když jsem vyšla z jídelny, lomoz rázem ustal (a to nemluvím jenom o Rhondě). Na chodbě byli jen tři žáci, tři dívky shluknuté kolem skříňky, a všechny vypadaly, jako by je oblékl stejný kostymér filmových hvězd. Chvilku si mě prohlížely, a potom jedna z nich zvedla ruku, aby zakryla nějakou šeptanou poznámku. Ostatní se rozesmály.

Už jsem je viděla. Všechny tři se mnou chodí na francouzštinu. Missy Trillinová má očividně na povel snad celou školu. A všechny v ní. Ve vyučování před obědem jeden nerd s brýlemi udělal tu chybu, že se posadil na místo, které si vybrala ona.

Missy pochází z neskutečně zámožné rodiny. Její matka vymyslela „makasýry“ – znáte je, makarony se sýrem na tyčce, které se ohřívají v toustovači –, takže mají hafo peněz. A všichni se chtějí oblékat jako Missy. Všichni chtějí chodit na její večírky. Všichni se chtějí svézt v její limuzíně z ryzího zlata.

Dvě celebrity, které Missy doprovázely, se jmenovaly Brittany a Bethany, ale nevěděla jsem přesně, která je která. Když jsem se na ně podívala, konečně jsem pochopila, jak to Rafe myslel s tím mým batohem s poníkem. Tyhle holky na sobě měly věci, vedle kterých moje tričko a džíny vypadaly jako zalátané staré utěrky. Můj obličej ve srovnání s jejich dokonalou pletí vypadal, jako by na mě někdo zaútočil fixem. Jejich běloskvoucí zuby by oslepily každého v okruhu pěti metrů a v těch jejich nadýchaných, hustých účesech by se vám klidně mohla ztratit čivava. (Missy ostatně takovou čivavu měla.) Měla jsem pocit, jako bych se zatoulala do reklamy na šampony, kde vystupovaly v hlavní roli.

Když jsem kolem nich procházela na záchod, nespouštěly mě z očí. Záchod nebyl tam, kde jsem očekávala, ale nepřestávala jsem doufat, že se přece jen objeví, jako oáza uprostřed pouště.

„Klip-klap,“ řekla Missy a Běčka vyprskla smíchy.

Nevěděla jsem, co tím myslí, ale zjevně to byl nějaký fór, takže jsem se taky přidušeně zasmála.

„É, ahoj...“ pozdravila jsem je s úsměvem.
„Mohly byste mi říct, kde jsou holčičí záchody?“

Missy mi s vyšpulenými rty věnovala úsměv, při němž se jí zkřivil koutek. „Znám tě?“ zeptala se. Z tónu jejího hlasu bylo jasné, že mě znát určitě nemůže. Změřila si mě od hlavy k patě s výrazem, že bych se radši běžela na zbytek roku schovat do skříňky.

„Myslím, že neznáme nikoho, kdo si vybírá oblečení z popelnice,“ pronesla jedna z Běček.

„Nebo si stříhá vlasy křovinořezem,“ dodalo druhé Běčko.

Tyhle holky byly od pohledu prvotřídní nafoukané nány. Takže jsem na ně spustila: „Myslím, že jste vynechaly pár hodin ve škole způsobného chování, protože to od vás bylo fakt hnusné.“ A pak se jako rozbřečely a Missy se mi pokusila nakreslit mapku na dívčí záchody, ale já jsem prostě odešla.

No, dobře, přesně takhle to nebylo. Jen jsem odešla. A tu duchaplnou hlášku jsem vymyslela až za tři dny.

„Klip-klap,“ zavolala za mnou Missy. Její povedené kamarádky se zasmály a všechny vyrazily pryč – proskotačily chodbou jako poníci v cirkuse.

Paráda. Teď se baví nějakým fórkem, který nechápe nikdo kromě nich. *Klip-klap*. Co to mělo znamenat?

Napadlo mě několik možností:

1. Správně to mělo být „tik-tak“. Missy a Běčka někam v budově školy uložily bombu; musím OKAMŽITĚ upozornit bezpečnostní službu, aby s nimi zahájila disciplinární řízení.
2. Princeznovský slang, který odposlouchaly v nějaké nóbl jezdecké akademii: bavily se tajným koňským jazykem, kterému rozuměly jenom ony.
3. Posmívaly se mým botám: uznávám, že nejsou ani zdaleka tak šik jako ty jejich.

Nebyla jsem si jistá, která možnost je správná, ale – s ohledem na jejich povahy – bych tipovala trojku. I když jsem to dál neřešila a předstírala, že je to jednička.

Takže... teď jsem se musela vypořádat s Grankem, Skřehotalkou, s Mini-Millerem a *navíc* s Princeznovskou hlídkou. Mohlo to být toho dne ještě horší?

KAPITOLA 7

Turboholky!

Vyučování skončilo asi o pět milionů hodin později. Na konci dne jsem měla pocit, že bych si měla na čelo vytetovat nápis JSEM SESTRA RAFEA KHATCHADORIANA, aby si všichni ušetřili námahu a nemuseli to pořád říkat.

Když naposledy zazvonilo, Missy nasedla do své drahokamy vykládané limuzíny a já zamířila zpátky na autobus. Po pětikilometrové jízdě, která ze mě div nevytrásla duši, jsem se ocitla v bezpečí domova se svými kamarádkami Nanci, Mari a Patti. (Ano, mám dovoleno se s nimi stýkat, i když moje jméno nekončí na „i“ a nechodíme do stejné školy.) Seděly jsme u kuchyňského stolu a pojídaly teplé sušenky s čokoládovými kousky, které právě upekla babička Dotty, jinak také další člen naší domácnosti.

„Tak co, Georgie!“ usmála se Mari s drobtý v ústech. „Rozbalíme to?“

„Určitě,“ odpověděla jsem.

„Ještě jednu sušenku,“ řekla Nanci a popadla jich pět. Nemám tušení, jak může být tak hubená.

„Co máš s tričkem?“ zeptala se Patti.

„Přistála mi na něm bramborová kaše,“ vysvětlovala jsem. „Někdo mě ohodil.“

„Strašné plýtvání.“ Patti zavrtěla hlavou a přitom si uhladila batikované tričko z přírodního vlákna. Patti uvažuje velice ekologicky.

„Příště dotyčnému promluví do duše,“ slíbila jsem jí.

Potom jsme vyrazily do garáže na zkoušku.

Zapnula jsem zesilovač a hrábla do strun.
Ano, přesně tak, hraju v

Nanci, Mari a Patti jsou kamarádky, se kterými jsem se seznámila přes léto. Všechny chodí do Rafeovy školy, tedy na Airbrooskou uměleckou akademii, a potkala jsem je na jarní školní slavnosti. Máma trvala na tom, že tam musíme všichni jít, protože Rafe měl na podzim začít na Airbrooku studovat. Přinesli jsme zákusky, což člověku pomůže navázat přátelství s takovými nezastavitelnými jedlíky, jako je Nanci.

Patti a Mari tam byly s ní. Začaly jsme se bavit o pečení, pak o umění (Nanci vyrábí úžasné sochy

a Mari a Patti tíhnou naopak k malování) a nakonec o muzice. Ukázalo se, že Nanci hraje na bubny, Mari hraje na baskytaru a Patti hraje na klávesy. „Potřebujeme akorát někoho, kdo hraje na elektrickou kytaru,“ řekla Mari.

Tak jsem řekla:

Dalšího dne jsem si na bleším trhu koupila elektrickou kytaru i se zesilovačem. Babička Dotty bleší trhy miluje a nějakým záhadným způsobem se jí podařilo začít smlouvat s chlapíkem, který je prodával, až jsme nakonec za obě věci zaplatily jen tři dolary. A zbytek už znáte.

No... nebo teprve poznáte. Až budeme slavné.

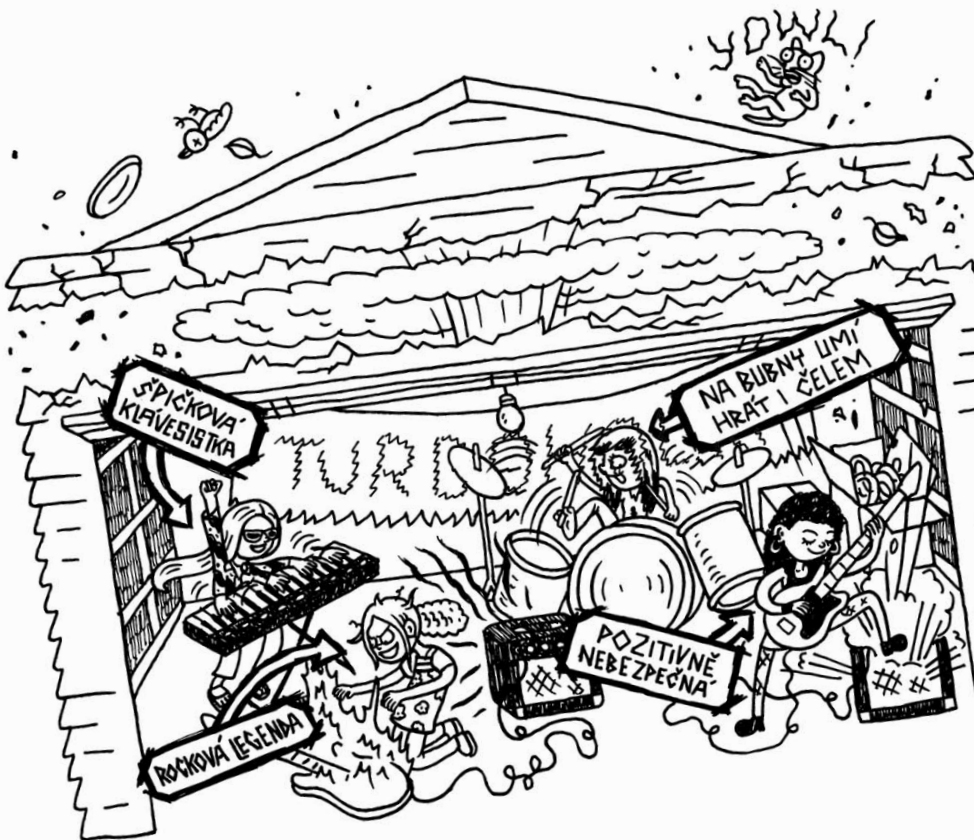
Rafě samozřejmě zuřil, že jsem si na Airbrookku našla kamarády dřív než on, takže jsem v kapele byla ještě o to radši. Říkáme si Turboholky!

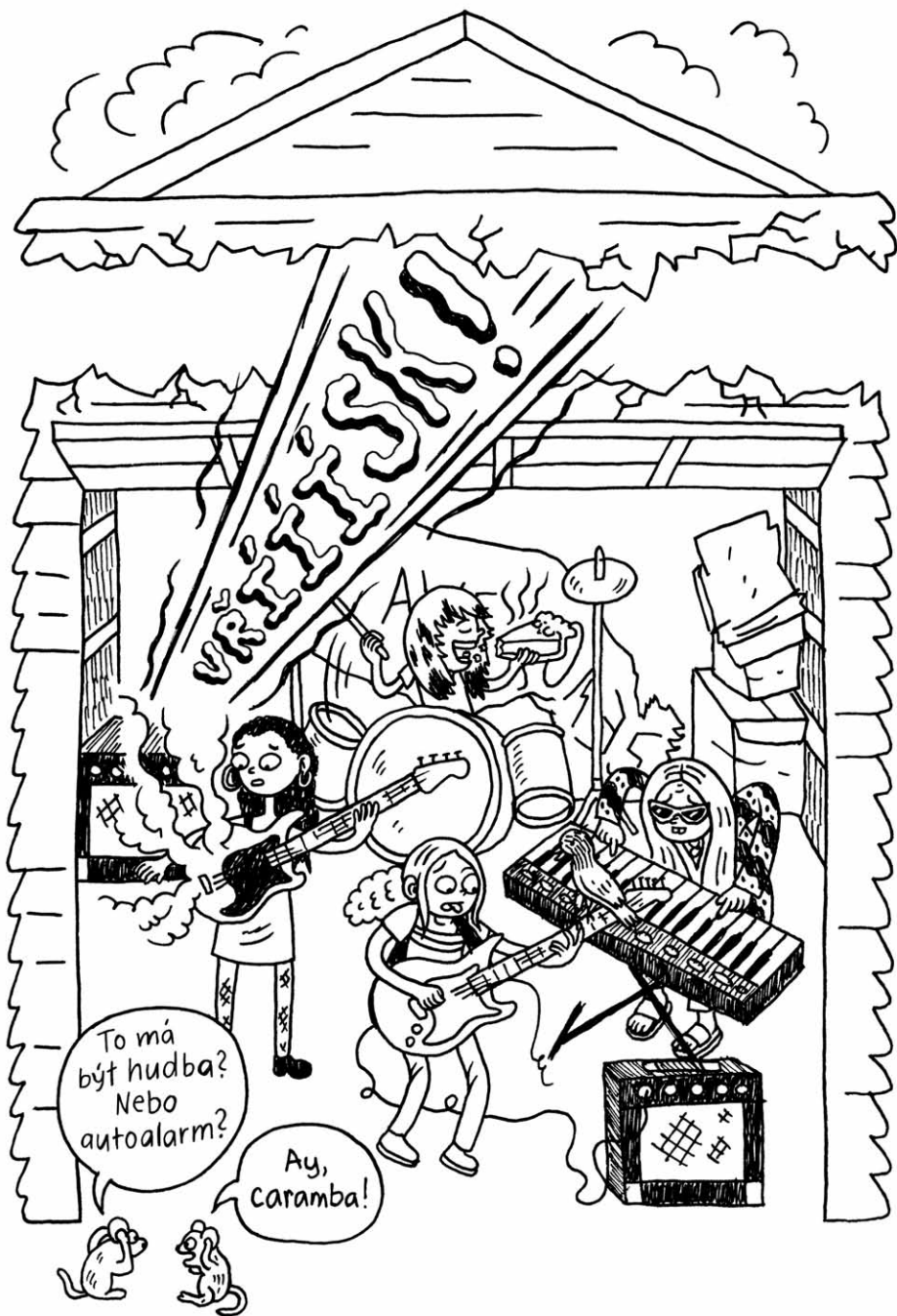
A naším snem je zahrát si letos na školním plese.

Máma nám dovolila, že si věci můžeme nechávat v garáži, takže jsme měly o starost málo.

„Zahrajeme náš největší hit?“ zeptala jsem se.

„Jdem na to!“ zakřičela Mari – a pustily jsme se do hraní, až na garáži poskočila střecha.

To má
být hudba?
Nebo
autoalarm?

Ay,
caramba!

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.